

SZÁRAZSÁG TÜNDÉRFÖLDÖN

Írta: Oros-Zalaba Zsuzsa

Rajz: Csapó Judit

Napok óta süt a nap – szinte már perzseli a bőrünket. Csutkamanó ilyenkor az árnyéket szereti, hűsöl a kék fák alatt, az álmok földjén. Nagyokat horkol, megmártózik a tavacska vizében, lelegeli az erdő bogyóit és együtt énekelget a madarakkal. És éppen újra szundikálna, ha Piri és Boróka, a tündérikrek meg nem jelennének előtte, cserebogárparipájuk hátán. Ez a fura paripa meg úgy zümmög, hogy a nagymenő manó hiába húzta a fejére a hálósipkáját, majd széthasadt a feje az erős hangtól.

De amikor a tündérikrek zokogni kezdtek, azt még rosszabb volt hallani, elviselni. Hát amikor elmesélték a kis barátjuknak, hogy mekkora a baj, hogy kiszáradtak a patakok és a tavak tündérföldön s most nincs mit inniuk, nincs vizük – egy szem sem. Csutkamanó nagyon elszégyelte magát, hiszen ő meg az előbb pancsikolt a kis tó hús vizében és élvezte a nap szikrázó erejét. Eszébe sem jutott, hogy ha egy egész nyáron át nem esik az eső, az bizony óriási károkat okozhat és kiszáradhatnak akár a folyók is, nem még a patakok.

- Víz kell szereznünk, most rögtön. Még szerencse, hogy nincsenek tündérföldön halak és egyéb vízi élőlények. Ivóvíz azonban szükséges, így még ma megoldást kell találnunk! – mondta a kis manó és töprengeni kezdett. Szállítsanak át vizet manóbirodalomból? Kérjenek segítséget az emberektől, a Földről? Az emberek óriási repülőgépeiken annyi vizet hordhatnának a tündérekhez, hogy még... De emberfia sohasem járt még tündérországba, így ez most sem fordulhat elő. Még álmföldön sem jártak emberek, illetve, ha álmodnak, akkor ott kalandoznak valójában, az álmok mezején, de ha felébrednek, egy percig sem hiszik, hogy álmvilág is létezhet, hogy valahol tényleg lehet egy birodalom, ahol az álmaink igenis megtörténnek. Csutkamanó, ahogy így morfondírozott, egy zseniális ötlete támadt. – Esőt kell teremtenünk! A felhőket kell tündérország fölé terelnünk és ha elered az eső, újra megtelnek a patakok és tavak vízzel – állapította meg Csutkamanó és felpattant a tündérikrek háta mögé, a cserebogárra. Elindult a Szivárványhíd felé, ami összekötötte álombirodalmat a tündérek országával, s bizony, jó ideje repültek már, de még egyetlen esőfelhőt vagy báránfelhőt sem láttak az égen. Honnan is szerezzenek felhőket? Talán a tengerentúlról? A Villám sarokról? De hisz ti nem is tudjátok, mi az a Villám sarok. Van a mesék és a Föld között egy hatalmas űr és abban is egy kicsi szigetrész, ami olyan mint egy kis sarok, ami fölött mindig villámlik, dörög az ég, zuhog az eső... Ítéletidő van időtlen idők óta a Villám sarok területén, nem is él ott senki, hiszen a villámok olykor-olykor becsapnak egy-egy fába, útszéli bokorba is... Persze, ott még rendes utak sincsenek, ki építette volna meg ezeket? Ott csak por lehetett több száz évvel ezelőtt, vagy sárrengeteg.

Csutkamanó megállt a végtelen tenger előtt és belefűjt a varázssípjába. Piri és Boróka izgatottan várták, mi is fog történni s már majdnem elkeseredtek, amikor egy óriási esőfelhő közeledett feléjük és kísérte őket egészen Tündérföldre. Hosszú út volt, így amerre haladtak, ott csöpörészett a felhőből az eső, örültek is a manóbirodalom virágai, fái, végre nem szomjaztak ők sem tovább. Hiába volt ott még víz a patakokban, tavakban, ha egyszer ott sem esett hetek óta, s minden szomjazott már. Átértek aztán Piri és Boróka otthonába és a felhő mintha szétrobbant volna, szakadni kezdett belőle az eső. Piri és Boróka örömeikben táncra perdültek, Csutkamanó pedig tapsolt és ujjongott a pergő esőcseppek láttán.

Az eső, az eső,
Szemünkből könny jó.
Lecsorog a kezeden,
Álom ül a szemedben.

Eső, ó te eső,
Olykor a fényből jó.
Életet ad és szomjat olt,
Nem lehet nélküle élni, pont.